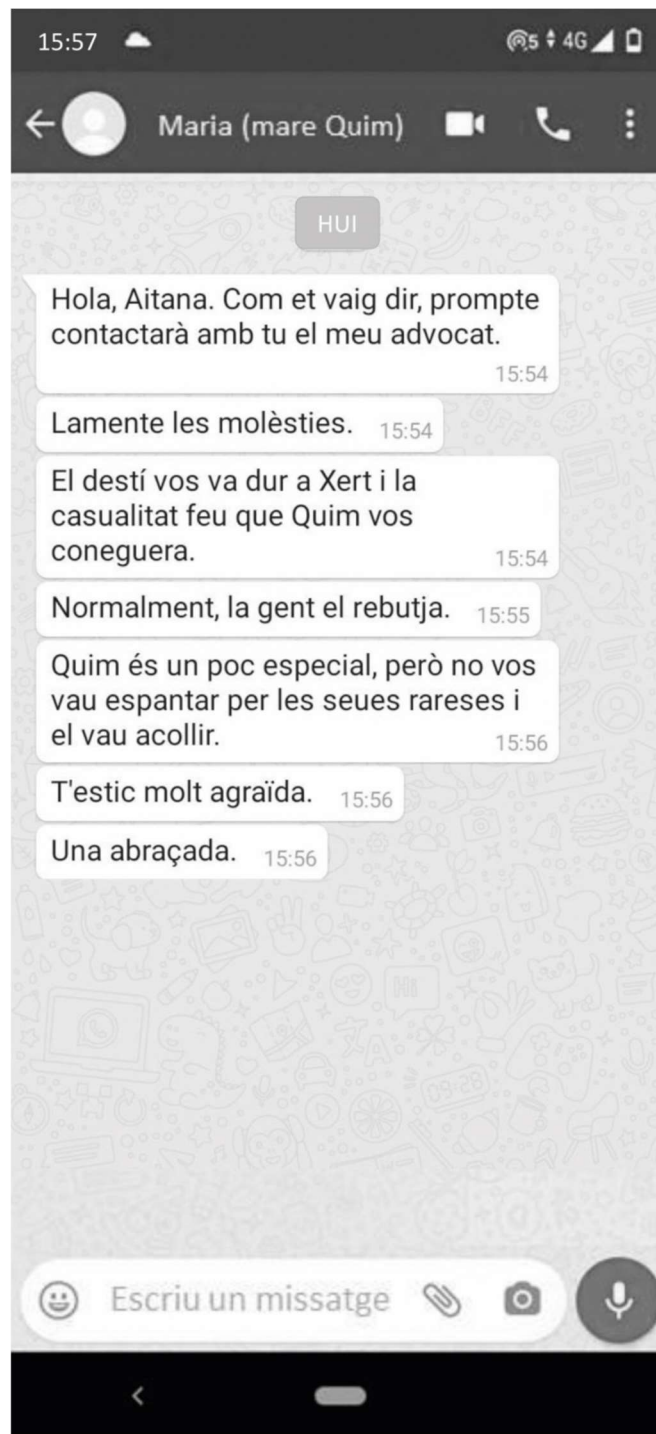

PART 1

1. AITANA

No vull anar a declarar. Ajudaré amb tot el que puga, però em negue a ser testimoni en el judici. No és la meua guerra. Així li ho vaig advertir a Maria, quan em va dir que el seu advocat volia parlar amb mi. Ara m'acaba d'enviar un whatsapp recordant-m'ho. Em fa gràcia quan diu que el destí em va dur a Xert. No crec en el destí. Si l'estiu passat vaig anar al poble, va ser perquè Nela em va convidar de hui a demà, en veure'm tan fotuda.

Pensat i fet. Me n'hauria anat amb el dimoni per tal d'eixir de casa, per no haver de xafar el carrer on podia trobar-me amb la mirada indulgent o la rialleta mal dissimulada de companys que es creuaren amb mi. Feia només un dia que tot s'havia ensorrat, quan menys m'ho hauria imaginat, i això que abans ja m'havia arribat algun comentari amb doble intenció. Però jo no en vaig fer cas. Fins a eixa nit. Patri em va enviar un whatsapp

preguntant-me si anava a la festa que Voro organitzava en sa casa.

—No, Pere té coses a fer i no m'abelleix anar —li vaig dir.

—Aitana, Pere està ací, i no ha vingut sol.

No vaig contestar. No semblava una xafarderia, no era el “m’ha dit no-sé-qui que algú li ha contat que...” No, si Patri deia que Pere estava allí, és perquè Pere estava allí, encara que ell m’havia avisat que no eixiria, que tenia una competició en línia d’un videojoc amb uns amics virtuals amb els quals jugava sovint. Vaig esperar un poc. Què havia de fer? Vaig pensar que calia ser prudent, així que no se’m va ocórrer una altra cosa que enviar-li un whatsapp preguntant-li com anava la partida. No em va contestar. El meu cap començava a escalfar-se a poc a poc, sobretot cada vegada que mirava el mòbil i veia que ni tan sols havia llegit el missatge. Aleshores, Patri em va enviar el vídeo. No arribava a deu segons: reggaeton a tota virolla, molta gent i no massa llum, però suficient per a veure com Pere ballava amb una xica, refregant-se els cossos mentre alguns cridaven perrea, perrea.

Va passar una bona estona fins que vaig prendre la decisió de presentar-me en la festa de Voro. No sabia massa bé a què hi anava. Jo no soc de muntar escenes, ni tenia cap interès per veure amb qui es divertia Pere. Potser només era ràbia, una ràbia sobtada que em va produir el fet que

m'enganyara. Però no vull dir que creguera que m'era infidel, no. Això encara no m'ho volia plantejar. El que em posava rabiosa era que em mentira, que m'haguera clavat l'embolat de la competició del videojoc de manera freda i calculada. Perquè estic segura que quan s'excusà, ja tenia decidit que aniria a la festa. I que no volia que jo l'acompanyara. Cabró.

A la porta hi havia joves xarrant. Es veu que la xafogor de la nit i la quantitat d'assistents que s'hi havien acoblat feien més aconsellable la lleu frescoreta del jardí, un lloc que semblava més tranquil que la part posterior de la casa, des d'on arribaven els crits dels que gaudien del bany. Van passar dos tios amb banyador per davant de mi i els vaig seguir fins a la piscina. Hi havia un grapat de gent, dins i fora de l'aigua, molts eren companys de l'institut, altres només els coneixia de vista o ni això. No hi vaig veure Pere, així que vaig entrar a la casa i vaig preguntar a una amiga.

—L'he vist no fa molt. Anava tot xopat de cap a peus — em deia, divertida—. Buscava roba per a canviar-se i duia un seguici de voluntàries que s'oferien a eixugar-lo.

Vaig riure, fingint que em feia gràcia el que acabava de sentir. Vaig suposar que el lloc més probable per a buscar roba eixuta seria l'habitació de Voro. Sabia que estava al

primer pis, així que vaig anar cap a l'escala. Quan començava a pujar, em vaig creuar amb Patri.

—Aitana, m'he imaginat que vindries en veure que no em contestaves.

—Acabe d'arribar. Has vist Pere?

—No. M'han dit que ha caigut vestit a la piscina o l'han tirat, no ho sé. Suppose que està eixugant-se. No crec que tarde. Va, vine amb mi i l'esperem prenent alguna cosa.

—Ves-hi tu, que vaig a dir-li que estic aquí. Ara baixa.

—Aitana, no hi vages.

—Per què?

—No hi vages, per favor —va insistir—, vine amb mi.

—Em fas malpensar.

—Doncs això. És millor que t'ho estalvies.

No li vaig fer cas. En eixos moments, una no pensa. No sé si volia demostrar-me a mi mateixa que tot eren figuracions de la meua amiga o, decididament, volia enxampar el malparit que en eixos moments em posava les banyes. Em vaig trobar Pere mig nu, besant apassionadament una desconeguda que també anava curta de roba. Ell no em va veure. Ella, sí. Es va quedar mirant-me mentre vaig fer un pas arrere i vaig tancar la

porta suaument, amagant la ràbia que duia dins. Baixí l'escala aparentant tranquil·litat, tota digna.

—Aitana... ho sent.

—Patri, per què volies que m'ho estalviara? —li vaig preguntar.

—Per a evitar-te el disgust de trobar-te amb el pastís.

—El disgust me l'hauria endut igual, més prompte o més tard. I sembla que tot el món ha sabut que Pere me la pega abans que jo. Tu, també.

—No creuràs que pensava ocultar-t'ho? Si fora així, no t'hauria enviat el vídeo. A més, quan t'he demanat que no pujares, tu ja n'has recelat.

Vaig mirar al voltant. En aquell moment em feu l'efecte que tots es compadien de mi, posant cara de “pobra xica, quina penyora de nóvio que li ha tocat”. Necessitava eixir d'allí, respirar un

poc d'aire i intentar pensar pausadament, perquè la ment m'anava a mil.

—Vols que ens les pirem d'ací? —em va preguntar Patri, llegint-me el pensament.

—Sí, per favor.

Recorde que el meu cap estava a punt de rebentar, que tot era un seguit d'imatges que se succeïen sense parar. Vam

seure en un banc del parc que quedava un poc separat de la zona on hi havia algunes colles que gaudien de l'oci nocturn habitual de les nits de juliol. Va ser allí on vaig esclatar a plorar i, a poc a poc, vaig poder convertir en paraules tot el que duia dins.

—Saps, el que més em fot és que no fa molt, parlant sobre una parella que acabava de trencar, Pere em deia que no entenia com un tio pot ser infidel si realment estima una tia. Perquè si només vol entretenir's, és normal que es canse i busque un entreteniment diferent, digué, però si està enamorat... ell seria incapaç de fer això mai.

—És una explicació molt romàntica —em deia Patri—, però a l'hora de la veritat, se li ha oblidat la teoria, al malparit.

—Sí, es veu que en caure a la piscina, se li ha remullat la memòria.

—Aitana, el bany sorpresa no va a cap banda. Pere i eixa nova amiga han arribat junts i en seguida s'han posat a ballar. Entre cançó i cançó, quan paraven un poc a descansar, se'ls veia molt distrets i afectuosos.

—Segons la seua teoria, si ha buscat entretenir's amb una altra és perquè no em vol.

—Tia, jo què sé! Saps que el meu concepte de l'amor no és gens romàntic. Jo estime un tio mentre m'ho passe bé. Quan ja no em divertisc, s'acaba l'amor.

—Perdona, Patri, però el noranta-nou per cent de les vegades que parles d'amor, en realitat, estàs referint-te al sexe.

—Això ja ho hem discutit moltes voltes i mai ens hi posem d'acord, però ara no ve al cas. El problema és que Pere t'ha enganyat. De res serveixen les teories sobre l'amor que t'haja contat. L'únic que importa són els fets, no les paraules.

Em vaig quedar callada. Després de l'enuig, començava a envair-me el disgust. Les banyes havien sigut una galtada inesperada, un colp a traïció, però a més del xoc emocional, alguna cosa més profunda s'obria pas en el cor i en el cap. Estava enamorada d'ell, això era cert. Tanmateix, de sobte, trobava que ja no volia continuar amb aquesta relació, i que per molt que m'empenyara, la ferida no cicatritzaria fàcilment. Ara sabia que l'incident de casa Voro no era un cas aïllat. M'ho havia insinuat molta gent i no ho havia volgut creure. No podria tornar a confiar en ell, i no pensava donar-li una segona oportunitat.

—El deixe —vaig sentenciar.

—Jo faria el mateix, però ets tu qui ha de prendre la decisió. N'estàs segura?

—Sí, no sé si faig bé o em precipite, però ho tinc decidit.

—T'entenc —em va respondre Patri— i també entendria que el volgueres perdonar, però tu saps com pense. Les ties ens hem de guanyar el respecte contínuament. Si ens mostrem febles, sempre hi ha algun desgraciat dispost a xafar-nos el terreny. I, a eixe mamó, no hauries de passar-li'n ni una.

—Soc una sentimental, i una tonta —vaig pensar en veu alta, mentre vaig començar a plorar de nou.

—Sí, Aitana, ets una tonta que vas a bones amb els altres i acabes escaldada. Sempre pensant en tots menys en tu.

—Doncs ara no serà així. Hi estic decidida.

—Si ho tens clar, avant, envia'l a la merda —m'animà Patri—, encara que se suposa que, com a bona amiga, hauria d'aconsellar-te que t'ho plantejares més fredament, després de parlar amb ell.

—Parlaré amb ell, i tant que hi parlaré, però no canviaré d'opinió.

L'endemà va ser Pere qui va moure fitxa. Em va enviar un whatsapp al migdia i em va demanar que quedàrem a la vesprada. Per un moment vaig estar a punt de tallar directament sense cap cita. No tenia ganes de trobar-me'l, però vaig pensar que hi calia acudir. No li ho posaria tan fàcil. Volia parlar cara a cara, veure els seus gestos, les seues reaccions, i que ell em vera també a mi, forta, aguantant la pressió. Ens vam trobar al parc i des del primer

moment vaig tindre clar que s'havia assabentat que jo havia estat en la festa preguntant per ell. Va començar excusant-se: que si la partida en línia s'havia ajornat, que si l'havia cridat un amic. A poc a poc es va posar nerviós perquè jo només li contestava amb monosíl·labs.

—Què t'han contat? —va preguntar finalment.

—No massa. Vaig veure amb els meus ulls el que va passar.

—I què és el que va passar, segons tu?

Ho va dir amb un to que no em va agradar gens. No estava disposta a permetre-li que actuara com si fora la víctima d'uns suposats atacs de gelosia per la meua part. Vaig anar directament al gra.

—Pere, tu estàs segur del que sents per mi?

—Per què em dius això?

—Perquè jo no ho estic, i crec que seria convenient que ho deixàrem per aclarir els nostres sentiments.

Va quedar-se callat. Com si estiguera mut, no va badar boca. Ni va mostrar estranyesa, ni va protestar, ni es va desesperar invocant la gran estima que em tenia. Res de res. Jo el mirava i pensava com havia estat d'equivocada, que fins a la vespra no havia sigut capaç de calar que fals que era.

—Si penses que això és el millor que podem fer... —va dir-me, conformat.

— I tant!

—Doncs bé. Continuem sent amics, no?

—Per descomptat.

—Bé, ja ens veurem.

I sense més tràmits, es va alçar i va moure tranquil·lament, supose que pensant que era afortunat per haver-se llevat de damunt, en cinc minuts i sense discutir, algú que, de segur, seria un destorb en els seus nous plans amorosos. Mai en la vida m'hauria imaginat un trencament tan light, sense discussions, sense tensions. Ni tan sols li vaig reprotxar directament que m'haguera posat les banyes. Jo, que era la part afrontada, em vaig quedar ben fotuda. I ell, tan fresc.

Si no haguera tallat, no hauria anat a Xert, ni hauria conegut Quim i ara no estaria cavil·lant davant del whatsapp de Maria. Però les coses van anar així. Quan em vaig reunir en una terrassa amb Patri i Nela, elles van fer el que és habitual en aquests casos. Primer, van compartir l'ofensa i posaren verd Pere. Deien que es veia vindre i que no m'havia adonat de res. Després, m'intentaren convèncer que m'aniria molt bé i que m'estalviaria molts mals gràcies al trencament. I, finalment, es van refermar

en el paper d'amigues incondicionals que no permetrien que em baixara la moral i m'entristira.

—La història teua amb Pere ja és el passat. A partir d'ara ets la nova Aitana, i arrasaràs, tia —va sentenciar Patri.

—I tant! Mira-la, guapíssima i simpatiquíssima. Si Pere no ha sabut valorar-te, és problema seu. Tu ets massa llesta per a aguantar eixe imbècil. Tan bé com caus a tots, ara que estàs lliure, de segur que dus de cap un grapat de tios. Només de pensar-ho, m'entra enveja! —va rematar Nela.

—Com et passes! —vaig dir, rient.

Enmig de tant d'elogi, de tant d'auguri per convèncer-me que aquest estiu faria estralls per on passara, va sorgir la qüestió més immediata que teníem a l'agenda.

—I ara què passa amb el viatge de vacances? —va preguntar Nela.

Es referia al pla que Pere i jo teníem previst. Tres dies després, amb uns quants amics, pensàvem eixir cap a la costa alacantina, on ja havíem reservat parcel·la en un càmping a vora mar. Ara, evidentment, jo em despenjava del grup.

—Em quede en casa i un altre any serà.

—Fotre, tia!, i em deixaràs sola? —va protestar Patri, que també anava al viatge a Alacant.

—Ací tampoc s'està tan malament, també hi ha platja i marxa de sobra.

—Saps què et dic? Que m'hi quedaré amb tu —va anunciar Patri—. Se m'han llevat les ganes d'anar-hi en companyia d'eixe cabró.

—No sigues boja —vaig dir-li—. No vull que hi renunciïs per mi.

—Per tu i per mi. Encara estem a temps de buscar algun altre lloc. Tot és parlar-ho, que sé de gent que ens rebrà amb els braços oberts si els diem d'anar amb ells. I si no, ens muntem un viatge tu i jo a soles. Ja veuràs que bé que ens ho passem.

—Però què dieu, figures! —va cridar Nela—. On punyetes voleu anar vosaltres?

—On siga.

—Vos en veniu amb mi a Xert, que vos he convidat moltes vegades a passar-hi uns dies i mai hi heu vingut.

—Xica, però allí no vos ajunteu tota la família? —vaig objectar—. Tindreu la casa plena.

—Ni que això fora un problema! Ja podeu avisar els pares, que aquest estiu el passem juntes. Movem divendres. I no se'n parle més.

En aquell moment, malgrat que no tenia ganes d'anar enlloc, vaig pensar que la proposta de Nela era la millor

opció per a reconduir un estiu que s'havia torçut inesperadament. Tampoc és que n'hi haguera moltes més, d'opcions. Tanmateix, no m'imaginava jo que tota la fortalesa i el valor que m'acompanyaren en el moment en què vaig decidir trencar amb Pere s'esmicolarien en seguida. En arribar a Xert em va tornar el desànim. I el plor. La ràbia desaparegué, però m'envaïa el desassossec quan em quedava a soles. I no sabia reaccionar. Les amigues intentaven animar-me, sense massa èxit.

—No puc estalviar-me la sensació d'haver fracassat —els deia.

—Tu no has fracassat. La relació de parella és cosa de dos, i ha sigut ell qui no ha estat a l'altura —rebatia Nela.

—Sí, però no faig més que preguntar-me com m'ha passat açò a mi, com no me n'he adonat abans.

—Perquè no penses malament de ningú si no et dona peu.

—Deixa de mortificar-te, Aitana —em renyia Patri—. Només falta que et sentes culpable. Ha sigut ell qui ha actuat malament, no tu. Espavila, que no es pot anar així per la vida.

—Ja sé que ha sigut ell qui ho ha fotut tot, però em dol i no faig més que pensar què hauria d'haver fet jo per a evitar-ho.

—Res, no hauries d’haver fet res —em va dir enèrgicament—. Les ties sempre anem arrossegant el sentiment de culpabilitat per tot.

—Tens raó, moltes vegades ens compliquem la vida nosaltres a soles —va afegir Nela.

—Doncs la qüestió és molt simple —va sentenciar Patri—. Aitana vol molt Pere. Pere posa les banyes a Aitana. Aitana envia Pere a prendre pel cul i l’oblida. Punt final.